

รายงานการวิจัย
เรื่อง

พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้โปรแกรม 正音万里行
สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการสอนภาษาจีน
Developing Pronunciation Skill in Chinese by using 正音万里行
for freshmen majoring in Teaching Chinese

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ศันสนีย์พร ภูพินนา
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
2562

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

(งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากสถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีงบประมาณ 2560)

กิตติกรรมประกาศ

รายงานการวิจัยเล่มนี้สำเร็จลุล่วงเป็นอย่างดี ด้วยความอนุเคราะห์และความกรุณาอย่างสูงยิ่งของ อาจารย์ ดร.บัณฑิตกาญจ ตั้งภากรณ์ อาจารย์ ดร. วรรัตน์ อนุสสัย อาจารย์ ดร.มนรัตน์ สินทร์ อาจารย์ ปรากร บุตรแก้ว และอาจารย์ ดร.ทิวรัตน์ ประเสริฐสังข์ ที่กรุณาให้คำปรึกษา ข้อเสนอแนะ และตรวจแก้ไข รายงานวิจัยนี้ให้มีความสมบูรณ์ถูกต้องพร้อมทั้งคุณค่าทางวิชาการ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้ด้วย

ผู้วิจัยได้รับความกรุณาอย่างยิ่งจากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่ได้เสียสละเวลาอันมีค่าเพื่อมาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ด้วยความตั้งใจเป็นอย่างดี จนสำเร็จลุล่วงได้ตามวัตถุประสงค์ ผู้วิจัยขอขอบพระคุณไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบคุณ สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ที่มอบทุนอุดหนุนรายงานการวิจัย ปีงบประมาณ 2560 ในครั้งนี้ ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

สุดท้ายนี้ผู้วิจัยขอน้อมรำลึกถึงพระคุณของบิดาและมารดาที่ได้ให้กำเนิด คอยเลี้ยงดู และอบรมสั่งสอนมาเป็นอย่างดีโดยตลอด ขอขอบคุณญาติ พี่น้อง เพื่อนๆ ที่คอยเป็นกำลังใจให้ผู้วิจัยมาตลอด ผู้วิจัยขออุทิศคุณงามความดีนี้แด่ผู้มีพระคุณทุกท่าน

หัวข้อวิจัย พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนโดยใช้โปรแกรม 正音万里行
สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการสอนภาษาจีน

ผู้ดำเนินการวิจัย นางสาวศันสนีย์พร ภูพินนา

หน่วยงาน สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

ปี พ.ศ. 2562

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยปฏิบัติการในชั้นเรียน (Classroom action research) มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึก ภาษาจีน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 กลุ่มที่ศึกษาในการวิจัย คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ โปรแกรม 正音万里行 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน สำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยหาค่าความเหมาะสมเชิงเนื้อหาจากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพื้นฐาน ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และโดยใช้การทดสอบ

ผลการวิจัยพบว่า พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ นักศึกษาสามารถออกเสียงได้ถูกต้องหลังจากการใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ หลังใช้โปรแกรม 正音万里行 เท่ากับ 44.77 เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มเสียง พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ สามารถออกเสียงได้ถูกต้องในแต่ละกลุ่มเสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ กลุ่มเสียงที่เกิดจากริมฝีปาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.37 กลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 และกลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.60

และจากการเปรียบเทียบคะแนนโดยรวมก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการใช้โปรแกรม 正音万里行 โดยการทดสอบค่าที (t-test) พบว่า คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน ($\bar{x} = 44.77$) สูงวกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 1.67$) กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

Research Title	Developing Pronunciation Skill in Chinese by using 正音万里行 for freshmen majoring in Teaching Chinese
Researcher	Miss.Sunsaniporn Phupunna
Organization	Teaching Chinese Program , Faculty of Education, Rajabhat Mahasarakham University
Year	2019

ABSTRACT

This research is a classroom action research. Research objectives 1.) we develop the learning activities for reading Chinese pronunciation by using the program 正音万里行 to compose Chinese practice form of first year students in the field of Chinese teaching, Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University, develop the learning 2) to compare the achievement of reading Chinese pronunciation between before studying and the post-studying of the first year students of the Department of Chinese Language Teaching, Faculty of Education, Rajabhat Maha Sarakham University by using the program 正音万里行 The study group in the research was 25 persons the first year students in the field of Chinese teaching, Faculty of Education, Mahasarakham Rajabhat University, academic year 2016. Including the program 正音万里行 That the researcher created And reading practice for first year students in Chinese language teaching Rajabhat Maha Sarakham University By searching for content validity from 5 experts, analyzing data using basic static, mean, standard deviation And using the t-test

The results of the research found that the first year students in the Chinese teaching field of the Faculty of Education students can pronounce correctly after using the program 正音万里行 Chinese style practice with the average score of the first year students in the field of Chinese teaching, Faculty of Education after using the program 正音万里行 is 44.77. Each sound group by sorting in descending order as follows: a group of sounds caused

by the lips With a mediocre equal to 25.37, a group of sounds caused by the front of the tongue tip Has an average of 9.80 and the sound group that comes from the back of the tongue With an average of 9.60

And by comparing overall scores before and after school By using the program 正音万里行 by t-test, it was found that the scores of the post-test ($\bar{x} = 44.77$) were higher than before ($\bar{x} = 1.67$), statistical significance at the level of .05

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ข
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย.....	3
ขอบเขตของโครงการวิจัย.....	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	5
1. โปรแกรม 正音万里行.....	5
2. หลักการออกเสียงในภาษาจีน.....	5
3. การพัฒนาทักษะด้านการอ่านออกเสียง.....	9
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	10
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	12
1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	12
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	12
3. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	13
4. การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	14
5. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	15
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	15
บทที่ 4 ผลการวิจัย.....	17
ผลการวิจัย.....	17

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 5	
สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	21
สรุปผลการวิจัย.....	22
อภิปรายผล.....	22
ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้.....	23
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	23
บรรณานุกรม.....	24
ประวัติผู้วิจัย.....	36

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 1	17
ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนและหลังการใช้ โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการออก เสียงภาษาจีน (จำแนกตามกลุ่มเสียง)	
ตารางที่ 2	18
การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้โปรแกรม 正音万里行 กลุ่มเสียงที่เกิดจากริมฝีปาก	
ตารางที่ 3	18
การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้โปรแกรม 正音万里行 กลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น	
ตารางที่ 4	18
การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้โปรแกรม 正音万里行 กลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น	
ตารางที่ 5	19
การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนการใช้โปรแกรม 正音万里行 โดยรวม	

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญ

ภาษา คือเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารที่ใช้กันมากที่สุด ภาษาจึงเป็นหัวใจของการสื่อสาร และการติดต่อสื่อสารด้วยวิธีการใดๆ ก็ตาม จะไม่สมบูรณ์เท่ากับการสื่อสารที่ออกมาในรูปของ“เสียง” ทั้งนี้เพราะ“เสียง” เป็นองค์ประกอบที่สำคัญที่สุดใน “ภาษาพูด” และยังสามารถสื่ออารมณ์ความคิดของผู้พูดในขณะที่พูดออกมาได้ ปัจจุบันประเทศต่างๆทั่วโลกจะนิยมใช้ “ภาษาพูด” เป็นเครื่องมือใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างกัน

“ภาษาพูด” ถือเป็นสื่อที่มนุษย์ใช้ในการติดต่อสื่อสารอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด โดยมนุษย์จะถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกต่างๆ ออกมาในรูปของคำพูดและน้ำเสียง แม้มนุษย์จะพัฒนาสื่อต่างๆในการติดต่อสื่อสารหลายรูปแบบ แต่สื่อที่เป็น“ภาษาพูด” ก็ยังคงถือว่าเป็นสื่อหลักในการติดต่อสื่อสาร ทั้งในด้านศิลปวัฒนธรรม การเมืองการปกครอง สังคม เศรษฐกิจ รวมไปถึงด้านการศึกษา ด้วยเหตุนี้การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในเรื่องการออกเสียงคำต่างๆ ในภาษานั้นๆ การเรียนภาษาต่างประเทศแตกต่างจากการเรียนสาระการเรียนรู้อื่น เนื่องจากผู้เรียนไม่ได้เรียนเพื่อความรู้ทางภาษาเท่านั้น แต่เรียนเพื่อให้สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารกับผู้อื่นได้ตามความต้องการในสถานการณ์ต่างๆ ทั้งในชีวิตประจำวันและการทำงาน กระทรวงศึกษาธิการจึงได้กำหนดให้หลักสูตรการเรียนรู้ขั้นพื้นฐานสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่ผู้เรียนต้องเรียน โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนมีทักษะในการสื่อสารเพื่อใช้ในการดำเนินชีวิต ทนต่อการเปลี่ยนแปลง และสภาพโลกปัจจุบันเพื่อใช้ในการรับข้อมูลข่าวสารในการเรียนรู้ข้ามวัฒนธรรมได้

ปัจจุบันสาธารณรัฐประชาชนจีนเข้ามามีบทบาทสูงในการพัฒนาเศรษฐกิจในภูมิภาคอาเซียนและในภูมิภาคต่างๆ ของโลก ซึ่งมีแนวโน้มที่จะขยายบทบาทในประชาคมโลกอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นภาษาจีนจึงนับเป็นภาษาต่างประเทศที่มีความสำคัญอีกภาษาหนึ่ง รองลงมาจากภาษาอังกฤษ ซึ่งภาษาจีนมีผู้ใช้มากเกือบ 2,000 ล้านคนทั่วโลก สาธารณรัฐประชาชนจีนนับว่าเป็นประเทศที่มีจำนวนประชากรมากเป็นอันดับหนึ่งของโลก ทำให้ในประเทศต่างๆ ทั่วโลก มีคนจีนอาศัยอยู่ และมีการค้าการลงทุนเป็นอันดับต้นๆ ของโลก รัฐบาลไทยและคนไทยจึงเห็นความสำคัญของภาษาจีนมากขึ้น

นับตั้งแต่ไทยได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตกับสาธารณรัฐประชาชนจีนเมื่อวันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2518 เป็นต้นมา ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศทั้งสอง ทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมได้ดำเนินด้วยดีมาโดยตลอด ประชาชนของทั้งสองประเทศมีความใกล้ชิดสนิทสนม มีการไปมาหาสู่กันอยู่ตลอดเวลา เพื่อส่งเสริมและเปิดโอกาสให้ชาวไทยได้ศึกษาภาษาจีนมีความสามารถในการใช้ภาษาจีนสื่อสารกับชาวจีนอย่างมีประสิทธิภาพ รัฐบาลไทยจึงได้กำหนดนโยบายมุ่งสร้างสังคมฐานเศรษฐกิจซึ่งอาศัยภาษาจีนเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร จึงได้กำหนดแผนยุทธศาสตร์ส่งเสริมการเรียนการสอนภาษาจีนขึ้น เพื่อมุ่งส่งเสริมการ

เรียนการสอนภาษาจีนในประเทศไทยให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผลสอดคล้องกับความต้องการและก้าวสู่มาตรฐานอันเป็นที่ยอมรับในระดับสากล และในช่วงเวลา 4 – 5 ปีที่ผ่านมาประชาคมการศึกษาไทยเกิดความตื่นตัวในการเรียนภาษาจีนตั้งแต่ระดับอนุบาลจนถึงอุดมศึกษา ทำให้ปัจจุบันมีผู้ที่สนใจเรียนรู้ภาษาจีนเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

การออกเสียงภาษาจีนเป็นปัญหาที่สำคัญอย่างหนึ่งของนักเรียนไทย ทั้งนี้เนื่องจากความแตกต่างของระบบเสียงระหว่างภาษาไทย ซึ่งเป็นภาษาแม่กับระบบเสียงภาษาจีน ซึ่งในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศนั้น การรู้แต่คำศัพท์และโครงสร้างเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ นักเรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้การออกเสียงได้เนื่องจากขาดความเข้าใจในเรื่องการเชื่อมโยงตัวอักษรและเสียงที่ไม่คุ้นเคยหรืออ่านออกเสียงผิดและยังไม่เข้าใจความหมายของคำศัพท์ที่ออกเสียงนั้นอีกด้วย การออกเสียงอย่างถูกต้องอาศัยองค์ประกอบหลายๆอย่าง เช่น การฝึกซ้ำๆ ทวนบ่อยๆ จึงทำให้ผู้เรียนจำได้ ฟังเข้าใจพูด อ่านและเขียนได้อย่างถูกต้องคล่องแคล่ว และวิธีที่จะฝึกทักษะทางภาษาได้ดียิ่งขึ้นอีกอย่างหนึ่งคือ การฝึกทักษะด้วยแบบฝึก เพราะแบบฝึกทักษะเป็นส่วนประกอบที่สำคัญประการหนึ่งของการสอนภาษา ถ้าหากครูผู้สอนสามารถเลือกแบบฝึกให้เหมาะสมกับสภาพการเรียนการสอน พื้นฟูความรู้ความสามารถทางภาษาและความสนใจของผู้เรียน เพราะจะช่วยให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนที่เรียนด้วยแบบฝึกมีความหมาย น่าสนใจ ได้ฝึกการออกเสียงมากขึ้นไม่เกิดความเบื่อหน่าย ช่วยจำในสิ่งที่เรียนไปแล้วหรือการออกเสียงให้นักเรียนจำได้ดียิ่งขึ้น (นิตยา สุวรรณศรี, 2539)

ดังนั้น แนวทางในการเรียนการสอนภาษาจีนเพื่อที่จะพัฒนาทักษะความสามารถในการออกเสียงภาษาจีนของผู้เรียนได้อย่างถูกต้องชัดเจน คือ การใช้วิธีสอนด้วยโปรแกรมมัลติมีเดีย โดยรูปแบบการเรียนภาษาโดยการฝึกเปล่งเสียงของพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ รวมไปถึงการฝึกเปล่งเสียงในรูปแบบของคำในภาษาจีนซึ่งจะใช้โปรแกรม 正音万里行 ในการวัดการความผิดเพี้ยนของเสียง โดยประมวลผลจากหน่วยเสียงที่สัมพันธ์กัน เป็นวิธีการสอนที่สามารถช่วยในการอ่านออกเสียงและสะกดคำ มักใช้ในการสอนระดับเบื้องต้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ลักษณะของเสียงแต่ละเสียงก่อนการอ่านจริงในบริบทของภาษาเขียน และการพูดสนทนาเป็นประโยค ทั้งยังส่งเสริมให้ตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่างๆ ของคำ กลุ่มคำพื้นฐานสำหรับผู้เริ่มเรียนที่จะฝึกวิเคราะห์เสียง เพื่อช่วยให้ผู้เรียนสามารถวิเคราะห์คำอื่นๆ ได้ เป็นแนวทางหนึ่งในการสอนการอ่านออกเสียงและการสะกด โดยเน้นความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและสัญลักษณ์ของเสียง นอกจากนี้จะช่วยให้ผู้เรียนแก้ปัญหาการอ่านเบื้องต้นก่อนจะก้าวผ่านไปเรียนในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยปฏิบัติหน้าที่การสอนวิชาภาษาจีน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม พบว่า ผู้เรียนมีปัญหาด้านทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน มีการออกเสียงพยัญชนะ และสระพินอินที่ผิดจากหลักการอ่าน อีกทั้งยังไม่สามารถสะกดเสียงอ่านได้เกิดการสับสนระหว่างพยัญชนะ พินอินและตัวอักษรภาษาอังกฤษ เนื่องจากผู้เรียนส่วนใหญ่ไม่มีพื้นฐานภาษาจีนมาก่อนและยังไม่เข้าใจวิธีการออกเสียงของระบบเสียงในภาษาจีน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ด้วยโปรแกรม 正音万里

行 เพื่อพัฒนาความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์ได้อย่างถูกต้องชัดเจนและยังช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายของคำที่ผู้เรียนออกเสียงนั้น ตลอดจนจดจำได้อย่างรวดเร็ว โดยให้ผู้เรียนได้พัฒนาความรู้ทางภาษาจีนและ สามารถใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการติดต่อสื่อสารในการแสวงหาความรู้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึก ภาษาจีน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行

ขอบเขตของการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยได้ศึกษาเสียงคำที่เป็นปัญหา และการเชื่อมโยงของเสียงในประโยค เสียงพยัญชนะภาษาจีน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

- (1) เสียงเสียงที่เกิดจากริมฝีปาก
- (2) เสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น
- (3) เสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น

2. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากร

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 95 คน รวม 120 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ช่วยแก้ปัญหาการออกเสียงและพัฒนาการออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์
2. ได้แนวทางการใช้สื่อโปรแกรม 正音万里行 เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนการสอนเรื่องการออกเสียงของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาจีนชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
3. ได้กระบวนการใช้สื่อโปรแกรม 正音万里行 เพื่อนำไปปรับใช้ในรายวิชาอื่นๆ ที่รับผิดชอบจัดการเรียนการสอน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. โปรแกรม 正音万里行 หมายถึง โปรแกรมฝึกการออกเสียงภาษาจีน ที่ใช้ตัวพินอิน เป็นการฝึกออกเสียงทั้งสระ พยัญชนะ วรรณยุกต์ รวมทั้งการผสมคำที่เป็นคำศัพท์ภาษาจีน โดยโปรแกรมจะใช้อัดเสียงผ่านสมาร์ตโฟน และแปรผลความถูกต้องออกมาในขณะที่ฝึก
2. ทักษะการออกเสียง หมายถึง ความสามารถในการเปล่งสำเนียงตามหลักการการออกเสียงสัทอักษรภาษาจีนกลางได้ถูกต้อง แม่นยำ
3. พินอิน หมายถึง ชุดอักษรที่ใช้สะกดเสียงตัวอักษรภาษาจีนซึ่งทำให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ระบบการออกเสียงภาษาจีนได้อย่างถูกต้อง โดยการยืมอักษรโรมันมาใช้เป็นสัญลักษณ์แทนเสียงพยัญชนะ เสียงสระ และเสียงวรรณยุกต์ เท่านั้น ส่วนระบบการออกเสียงนั้น ยังคงเป็นการออกเสียงตามระบบของภาษาจีนกลางไม่ใช่การออกเสียงภาษาอังกฤษ
4. เสียงเสี้ยนที่เกิดจากริมฝีปาก หมายถึง การเปล่งเสียงโฆชะ ที่เกิดจากการกักลมไว้ที่ริมฝีปาก ตำแหน่งของริมฝีปากชิดกันแน่น กักลมไว้ในช่องปากแล้วเปล่งเสียงออกมาอย่างรวดเร็ว โดยพินอินภาษาจีนจะเทียบกับตัวพยัญชนะ b , p , m และ f
5. เสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น หมายถึง การเปล่งเสียงโฆชะกึ่งสอดแทรก เกิดจากการกักลมไว้ที่เพดานปลายลิ้น ขณะออกเสียงปลายลิ้นแบนราบ และดันอยู่ด้านหลังฟัน รวดเร็ว โดยพินอินภาษาจีนจะเทียบกับตัวพยัญชนะ z , c และ s
6. เสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น หมายถึง เสียงกึ่งโฆชะกึ่งสอดแทรก กักลมไว้ที่ด้านหลังลิ้น ปลายลิ้นม้วนขึ้นมาแตะเพดานแข็ง ลมสอดแทรก และเปล่งเสียงออกมาจากตรงกลางระหว่างปลายลิ้น และเพดานแข็ง โดยพินอินภาษาจีนจะเทียบกับตัวพยัญชนะ zh , ch , sh และ r

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้ดังนี้

1. โปรแกรม 正音万里行
2. หลักการออกเสียงในภาษาจีน
3. การพัฒนาทักษะด้านการอ่านออกเสียง
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. โปรแกรม 正音万里行

โปรแกรม 正音万里行 เป็นโปรแกรมที่ออกแบบและพัฒนาขึ้นเพื่อช่วยครูในการสอนการออกเสียงภาษาจีนและช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้การออกเสียงภาษาจีน ทั้งยังสามารถใช้เป็นตัวช่วยในการเรียนการสอนหลักสูตรภาษาจีนและใช้เป็นเครื่องมือในการฝึกการออกเสียงภาษาจีน เพื่อให้ผู้เรียนภาษาจีนฝึกเปรียบเทียบเสียงในภาษาจีน

2. หลักการออกเสียงในภาษาจีน

หลักการออกเสียงภาษาจีนกลางโดยใช้พินอิน (Pinyin), (Parich : 20 พฤษภาคม 2548) ได้ใน ความหมายเกี่ยวกับของระบบออกเสียงภาษาจีน ดังนี้ ระบบการอ่านออกเสียงในภาษาจีนกลาง

1. พยัญชนะ

ตัวพินอินที่ใช้แทนเสียงพยัญชนะ มีทั้งหมด 23 ตัว เป็นเสียงพยัญชนะแท้ 21 ตัว และเป็น พยัญชนะที่มาจากสระอีก 2 ตัว พยัญชนะแท้มีทั้งหมด 21 ตัว ได้แก่

b	p	m	f	d	t	n	l
g	k	h		z	c	s	
zh	ch	sh	r	j	q	x	

พยัญชนะเหล่านี้ ส่วนใหญ่เป็นเสียงที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย มีเพียงบางตัวเท่านั้นที่ไม่ใช่

- เสียงพยัญชนะที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย มี 14 ตัว ได้แก่ b , p , m , f , d , t , n , l , g , k , h , z , c , s

พยัญชนะเหล่านี้เป็นเสียงที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย การออกเสียงก็เหมือนกันทุกอย่าง คนไทยสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน

- เสียงพยัญชนะที่ไม่มีในภาษาไทย มี 7 ตัว ได้แก่ zh , ch , sh , r , j , q , x

พยัญชนะเหล่านี้เป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย แต่ฟังแล้วใกล้เคียงกับเสียงที่มีในภาษาไทย คนไทยจึงมักออกเสียงผิด ไปออกเป็นเสียงที่มีในภาษาไทย

ในส่วนพยัญชนะที่มาจากสระ มี 2 ตัว คือ y และ w ที่ไม่นับตัวพินอินสองตัวนี้เป็นเสียงพยัญชนะแท้ก็เพราะตัวพินอินสองตัวนี้ไม่ได้ทำหน้าที่เป็นเสียงพยัญชนะ กล่าวคือ ไม่ได้นำไปผสมกับสระตัวใดเพื่อให้เกิดคำขึ้นมาเลย ตัวพินอินสองตัวนี้มีไว้เพื่อเขียนนำหน้าสระที่ออกเสียงโดด ๆ ไม่ได้ผสมกับพยัญชนะตัวใดเท่านั้น โดยตัว y ใช้เขียนนำหน้าคำที่มาจากสระ i และ uu (yi , ya , ye , yao , you , yan , yang , yong , yin , yu , yue , yuan , yun) ส่วนตัว w ใช้เขียนนำหน้าคำที่มาจากสระ u (wu , wa , wo , wai , wei , wan , wen , wang , weng)

2. สระ

ตัวพินอินที่ใช้แทนเสียงสระมีทั้งหมด 37 ตัว ได้แก่

a	o	e	ê		ai	ei	ao	ou
an	en	ang	eng	ong	er	i	u	ü
ia	ie	iao	iu	ian	in	iang	ing	iong
ua	uo	uai	ui	uan	un	uang	ueng	
üe	üan	ün						

สระเหล่านี้หากอยู่โดดๆ ไม่ได้นำไปผสมกับพยัญชนะใด จะเขียนเป็น

a	o	e	ê	ai	ei	ao	ou	
an	en	ang	eng	er	yi	wu	yu	
ya	ye	yao	you	yan	yin	yang	ying	yong
wa	wo	wai	wei	wan	wen	wang	weng	
yue	yuan	yun						

สระเหล่านี้ บางส่วนเป็นเสียงที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย บางส่วนเป็นเสียงที่มีอยู่แล้วแต่ทอดเสียงสั้นยาวต่างกับของไทย และบางส่วนเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย

เสียงสระที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย มี 19 ตัว ได้แก่

a , o , e , e* , ou , en , eng , ong , i , u , ia , iao , ian , in , iang , ing , ua , uo , ueng

สระเหล่านี้เป็นเสียงที่มีอยู่แล้วในภาษาไทย การออกเสียงก็เหมือนกันทุกอย่าง คนไทยสามารถออกเสียงได้ถูกต้องชัดเจน ทั้งนี้สระ ou (โอะ) เวลานำไปผสมกับพยัญชนะจะอ่านเป็น โอะ-ว ไม่ใช่ โอะ- เช่น หากนำไปผสมกับพยัญชนะ g จะอ่านเป็น โกะว ไม่ใช่ โกะไก ให้ออกเสียงให้ถูกต้องสระ ua , uo (วา , วอ) สระ

สองตัวนี้ คือ การออกเสียง “ว” เป็นตัวควบกล้ำ เวล่านำไปผสมกับพยัญชนะจะอ่านเป็น -วา , -วอ ไม่ใช่ -ว เช่น หากนำไปผสมกับพยัญชนะ g จะอ่านเป็น กวา , กวอ ไม่ใช่ กัว ให้ออกเสียงให้ถูกต้อง เสียงสระที่มีอยู่แล้ว ในภาษาไทย แต่ทอดเสียงสั้นยาวต่างกัน มี 7 ตัว ได้แก่ ai (ไอ / อาย) , ao (เอา / อาว) , an (อัน / อาน) , ang (อัง / อาง) , uai (ไว / วาย) , uan (วัน / วาน) , uang (วัง / วาง)

ก่อนอื่น ต้องเข้าใจว่าสระทั้ง 7 ตัวนี้ในภาษาไทยมีการแบ่งเสียงสั้น-เสียงยาวอย่างชัดเจน เวลาออกเสียงก็จะแตกต่างกันเป็นคนละคำ เช่น ไก-กาย , เกา-กาว , กั้น-กาน , กัง-กาง , ไกว-กวาง , กวัน-กวาน , กวัง-กวาง

แต่ในภาษาจีน สระทั้ง 7 ตัวนี้จะทอดเสียงพอเหมาะ ไม่สั้นห้วนเหมือนสระเสียงสั้นของไทย แต่ก็ไม่ทอดยาวเท่ากับสระเสียงยาวของไทย การออกเสียงจะสั้นหรือยาวแค่ไหนจึงขึ้นอยู่กับผู้พูดว่าจะทอดเสียงสั้นยาวเพียงใด

เสียงสระที่ไม่มีอยู่ในภาษาไทย มี 11 ตัว ได้แก่

ei , er , ie , iu , ui , un , uu , uue , uuan , uun

สระเหล่านี้มีเสียงใกล้เคียงกับเสียงที่มีในภาษาไทย คนไทยจึงมักออกเสียงผิด ไปออกเป็นเสียงที่มีในภาษาไทย แต่ถึงแม้จะออกเสียงผิดคนจีนก็พอจะฟังรู้เรื่องเพราะเสียงคล้ายกัน ทั้งนี้สระ ei อ่านว่า "เอย์" ไม่ใช่ "เอย" ตัว ei จะออกเสียงเหมือนตัว "A" และเหมือนกับคำที่ลงท้ายด้วย -ay เช่น คำว่า pei จะออกเสียงเหมือนกับคำว่า pay (เพย์) ในภาษาอังกฤษ สระ er อ่านว่า "เออร์" ไม่ใช่ "เออ" เวลาจะออกเสียง er ให้กระดกลิ้นขึ้นด้วย สระ ie อ่านว่า "อี-เอ" ไม่ใช่ "เอีย" เช่นคำว่า die อ่านว่า ตี-เอ (พูดติดกันเร็วๆ) ไม่ใช่เตีย สระ iu (iou) เสียงคล้ายของไทยมาก เช่นคำว่า liu ฟังแล้วคล้าย "ลิ่ว" มากแต่ไม่เหมือน เสียงจะก้ำกึ่งระหว่าง ลิว – เลียว สระ iong อ่านว่า "อี-อง" ไม่ใช่ "อง" เช่นคำว่า jiong อ่านว่า จี-อง (พูดติดกันเร็วๆ) ไม่ใช่จิง สระ ui (uei) อ่านว่า "เวย" ไม่ใช่ "อูย" เช่นคำว่า dui อ่านว่า เตวย (เวลาอ่านให้ควบกล้ำ"ว" เป็นเสียงเดียวกัน) ไม่ใช่ตุย สระ un (uen) เสียงคล้ายของไทยมาก เช่นคำว่า dun ฟังแล้วคล้าย "ตุน" มากแต่ไม่เหมือน สระ uu , uue , uuan , uun เป็นเสียงที่คนไทยออกไม่ค่อยได้อ่านวิธีออกเสียงได้จากหัวข้อเจาะลึกพยัญชนะและสระในภาษาจีน

หมายเหตุ: สระ iu ลดรูปมาจาก iou , สระ ui ลดรูปมาจาก uei , สระ un ลดรูปมาจาก uen สระ ong ใช้คู่กับพยัญชนะเท่านั้น ไม่ใช่โดด ๆ สระ ueng (weng) ออกเสียงโดด ๆ เท่านั้น ไม่ใช่ผสมกับพยัญชนะได้เลย

3. วิธีอ่านออกเสียงคำในภาษาจีน

วิธีออกเสียงคำในภาษาจีน คือ การนำเสียงพยัญชนะผสมเข้ากับเสียงสระ แล้วออกเสียงสูงต่ำตามวรรณยุกต์ ทั้งนี้เสียงพยัญชนะจะไม่อยู่โดดๆ จะต้องนำไปผสมกับสระเท่านั้น ส่วนเสียงสระจะออกเสียงโดยนำไปผสมกับพยัญชนะก็ได้หรือจะออกเสียงโดดๆ ก็ได้เช่นกัน

4. กฎที่ต้องจำ

สระ i (อี) เมื่อนำมาผสมกับพยัญชนะ z , c , s , zh , ch , sh , r สระ i จะไม่ออกเสียง ตัวอย่างเช่น z + i = zi (จื่อ + อี/อีไม่ออกเสียง/ = จื่อ)

สระ uu , uue , uuan , uun เมื่อนำมาผสมกับพยัญชนะ j , q , x จะเขียนเป็น u , ue , uan , un (เขียนเหมือนสระ u ไม่ต้องใส่จุด 2 จุดบนตัว u) ตัวอย่างเช่น juu --> ju , juue --> jue , juuan --> juan , juun --> jun

5. เจาะลึกพยัญชนะและสระในภาษาจีน

5.1 วิธีการออกเสียงพยัญชนะ zh , ch , sh , r , j , q , x (เปรียบเทียบกับ z , c , s) เสียง z , c , s zh , ch , sh , r j , q , x

จ

z (จื่อ) เสียงเหมือน “จ” ของไทยการวางลิ้นก็เหมือนกัน การวางลิ้น ให้แผ่หน้าลิ้นแนบไปกับขอบฟันบน (ปลายลิ้นจะแนบกับฟันบนด้านใน) เวลาออกเสียงให้ลดปลายลิ้นลงมา พร้อมพ่นลมออกมา

j (จี้) เสียงเหมือน “จ” ของไทยแต่การวางลิ้นต่างกัน การวางลิ้นให้ปลายลิ้นสัมผัสฟันล่างด้านในให้หน้าลิ้นสัมผัสเพดานปากเวลาออกเสียง ลมจะเปียดแทรกออกมาทางช่องว่างระหว่างหน้าลิ้นกับเพดานปาก

ช (ฉ)

c (ชือ) เสียงเหมือน “ช” ของไทยการวางลิ้นก็เหมือนกันวิธีการออกเสียงเหมือนตัว z แต่ให้ออกเสียงจากคอด้วย

ch (ชือ*) เสียงคล้าย “ช” ของไทยการวางลิ้นต่างกันวิธีการออกเสียงเหมือนตัว zh แต่ให้ออกเสียงจากคอด้วย

q (ชี) เสียงเหมือน “ช” ของไทยแต่การวางลิ้นต่างกันวิธีการออกเสียงเหมือนตัว j แต่ให้ออกเสียงจากคอด้วย

ช (ส)

s (ซือ) เสียงเหมือน “ซ” ของไทยการวางลิ้นก็เหมือนกัน การวางลิ้น ให้ปลายลิ้นสัมผัสฟันล่างด้านใน เวลาออกเสียง ลมจะเปียดแทรกออกมาระหว่างหน้าลิ้นกับฟันบน

sh (ซือ*) เสียงคล้าย “ซ” ของไทยการวางลิ้นต่างกัน การวางลิ้นให้ยกปลายลิ้นขึ้นไปเกือบ สัมผัสเพดานปากเวลาออกเสียง ให้พ่นลมออกมาเสียดสีระหว่างปลายลิ้นกับเพดานปาก

x (ซี) เสียงคล้าย “ซ” ของไทยการวางลิ้นต่างกัน การวางลิ้น ให้ปลายลิ้นสัมผัสฟันล่างด้านในให้หน้าลิ้นเกือบสัมผัสเพดานปาก เวลาออกเสียงให้พ่นลมออกมาเสียดสีระหว่างหน้าลิ้นกับเพดานปาก

ย (ร)

r (ยรื่อ) เสียงคล้าย “ร”/”ย” ของไทยการวางลิ้นต่างกัน วิธีการออกเสียงเหมือนตัว sh แต่ให้เปล่งเสียงออกจากคอสังเกตได้ว่าเส้นเสียงที่คอจะสั่นสะเทือน

3. การพัฒนาทักษะด้านการออกเสียง

สุภารัตน์ ไผ่พงสาวงค์ (2543) ได้กล่าวว่า ชุดฝึกทักษะคือสื่อการสอนที่ครูเป็นผู้สร้างประกอบขึ้นด้วยวัสดุอุปกรณ์หลายชนิดและองค์ประกอบอื่น เพื่อให้ให้นักเรียนศึกษาปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองโดยครูเป็นผู้แนะนำช่วยเหลือ และมีการนำหลักการทางจิตวิทยามาใช้ประกอบในการเรียนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนได้รับความสำเร็จ ดังนั้นการเรียนการสอนโดยใช้ชุดฝึกทักษะ จึงเป็นการส่งเสริมให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้น

นภาพร วงศ์พุทธา (2557) ได้ศึกษาค้นคว้า การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2/12โรงเรียนนวมินทราชินูทิศ สตรีวิทยา พุทธมณฑลพบว่าผลการพัฒนาทักษะการอ่านของกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 19 คน หลังจากนักเรียนได้ฝึกการอ่านพบว่าแบบฝึกชุดที่ 1 นักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 68.42 ชุดที่ 2 ร้อยละ 73.68 ชุดที่ 3 ร้อยละ 78.94 ชุดที่ 4 ร้อยละ 73.68 และนักเรียนผ่านเกณฑ์ประเมินร้อยละ 78.94 ในการอ่านแบบฝึกชุดที่ 5 จากผลการทำทั้ง 5 ชุดแสดงว่า นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการอ่านดีขึ้น

ศุภชัย แจ่มใจ (2552) ได้ทำการวิจัยปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน พบว่า ความรู้พื้นฐานของผู้เรียนที่แตกต่างกัน เป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาจีนของผู้เรียน

พรวิศนุ วีระศรี (2556) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสื่อสารโดยการพูดออกเสียงว่าเพราะการออกเสียงที่ถูกต้องและชัดเจนจะทำให้ผู้ฟังเข้าใจความหมายที่เราต้องการจะสื่อสาร หากออกเสียงผิดก็จะทำให้ความหมายเปลี่ยนแปลงไปด้วย

ถนอมเพ็ญ ชูบัว (2554) ได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการอ่าน และการออกเสียงสำหรับผู้ที่เรียนภาษาว่าทักษะการอ่าน และการออกเสียงเป็นทักษะที่สำคัญในการเรียนภาษาทุกระดับ เนื่องจากการเรียนวิชาต่าง ๆ ทั้งในและนอกห้องเรียนต้องใช้การพูดเป็นสื่อการเรียนรู้ ดังนั้นการออกเสียงจึงเป็นเป้าหมายสำคัญในการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนได้เป็นเครื่องมือนำไปสู่การติดต่อสื่อสารและแสวงหาความรู้ทั้งปวง

มงคล กุลประเสริฐ ถนอมเพ็ญ ชูบัว (2554) ได้ให้คำนิยามว่าการอ่านเป็นเป้าหมายสำคัญในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้เรียนได้เป็นเครื่องมือไปสู่การแสวงหาความรู้ทั้งปวง และเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่า ปัญหาที่สำคัญของคนไทยส่วนมากในการเรียนภาษาอังกฤษ คือค่าใดที่ไม่เคยอ่านจะอ่านไม่ได้หรืออ่านได้แต่ไม่แน่ใจในความถูกต้อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการอ่านออกเสียงชื่อเฉพาะ เช่น ชื่อคน ชื่อสิ่งของ หรือชื่อสถานที่

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.1 งานวิจัยในประเทศ

สุภาพ โสรส (2555) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เรื่อง การพัฒนาทักษะการอ่าน ซึ่งเป็นการวิจัยทดลองเปรียบเทียบระหว่างการสอนด้วยเทคนิค KWL (Know/Want/ Leaned) และการสอนปกติ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งแบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 40 คน เครื่องมือที่ใช้วิจัย ได้แก่ แบบทดสอบวัดทักษะการอ่าน จำนวน 25 ข้อ โดยทำการทดสอบก่อนเรียนทั้งสองกลุ่ม พบว่า นักเรียนที่เรียนด้วยเทคนิค KWL มีคะแนนเฉลี่ย 10.37 และนักเรียนกลุ่มควบคุมมีคะแนนเฉลี่ย 8.97 และทำการทดสอบหลังเรียน พบว่า นักเรียนที่สอนด้วยเทคนิค KWL มีคะแนนเฉลี่ย 22.15 และนักเรียนกลุ่มที่สอนตามปกติมีคะแนนเฉลี่ย 15.62 เมื่อนำผลที่ได้มาวิเคราะห์ด้วยวิธีทางสถิติ Analysis of Covariance (ANCOVA) พบว่า นักเรียนที่สอนด้วยเทคนิค KWL มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนด้วยวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุวิมล นกกลาง (2559) ทำการวิจัยเรื่อง ทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน (พินอิน) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้เกม มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. เปรียบเทียบทักษะการอ่านออกเสียงก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกมในการพัฒนาการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน (พินอิน) 2. พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน (พินอิน) ให้มากกว่าร้อยละ 70 3. ศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกมกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนมหิศราธิบดี สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา เขต 31 ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2559 จำนวน 10 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้มี 3 ชนิด คือแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 4 แผน ข้อสอบวัดผลสัมฤทธิ์ 1 ชุด จำนวน 20 ข้อ และแบบประเมินความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกม 1 ฉบับ ที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 20 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบสมมติฐานด้วย t-test ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนมีทักษะในการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน (พินอิน) เพิ่มขึ้น โดยก่อนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกมหลังเรียนสูงกว่าทักษะการอ่านออกเสียงก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 2. นักเรียนมีทักษะการอ่านออกเสียงสัทอักษรจีน (พินอิน) สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ 0.05 3. ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้เกมอยู่ในระดับมาก

4.2 งานวิจัยต่างประเทศ

Lu Sheng (2007) ได้ศึกษาระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาจีนทั้งสองภาษา พบว่า ถึงแม้ว่าระบบเสียงภาษาไทยกับระบบเสียงภาษาจีนทั้งสองภาษาต่างกันมาก ถ้านักศึกษามีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับสัทศาสตร์ จะมีส่วนช่วยในการออกเสียงภาษาไทยได้ถูกต้อง ทางคณะภาษาและวัฒนธรรมเอเชียอาคเนย์ มหาวิทยาลัยชุนชชาติยูนนาน ได้เปิดสอนวิชาภาษาศาสตร์ให้กับนักศึกษาตั้งแต่ปีที่ 1 เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับสัทศาสตร์ ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการออกเสียงภาษาต่างประเทศ

Yang Lizhou (2007) ได้ศึกษาวิธีการสอนการออกเสียงภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน พบว่าการสอนการออกเสียงมีความสำคัญมาก สำหรับการสอนภาษาต่างประเทศ ถ้าออกเสียงไม่ถูกต้องหรือเพี้ยนไป จะมีผลกระทบต่อการเรียนรู้คำศัพท์และไวยากรณ์ด้วย การฝึกอ่านออกเสียงไม่ใช่แค่ฝึกในระยะแรกที่เริ่มเรียนภาษา ต้องแก้ออกเสียงผิดของนักศึกษาทุกครั้งที่เกิดตลอดระยะเวลา 4 ปี

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. สถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล
5. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน และนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 95 คน รวม 120 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ ได้แก่

1. โปรแกรม 正音万里行 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น
2. แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย โปรแกรม 正音万里行 มีขั้นตอนดำเนินการ ดังนี้

1. ศึกษาหลักสูตรการสอนภาษาจีน รวมถึงศึกษาเอกสารประกอบการใช้หลักสูตร เพื่อศึกษาจุดมุ่งหมายของหลักสูตร เนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้
2. ศึกษาเอกสาร ทฤษฎี ตำรา และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนรู้แบบการอ่าน และการสร้างโปรแกรม 正音万里行 เพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างโปรแกรม 正音万里行

3. ศึกษาการประเมินผลการเรียนรู้ โดยพิจารณาให้สอดคล้องกับมาตรฐานและตัวชี้วัด และออกแบบโปรแกรม 正音万里行

4. สร้างโปรแกรม 正音万里行 ที่สอนคำศัพท์ที่ละเสียง จำนวน 20 ชุด ใช้เวลาทำการสอน 20 ชั่วโมง

การสร้างเครื่องมือในการวิจัย

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม มีขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารคู่มือ หนังสือ ตำรา การสร้างแบบฝึกทักษะที่เกี่ยวกับพยัญชนะ และสระในภาษาจีน
2. นำแบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาจีนที่ผู้วิจัย สร้างขึ้นสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา โดยการประเมิน 3 ด้านคือ ด้านรูปแบบ ด้านเนื้อหา และด้านการนำไปใช้ โดยใช้แบบการประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ ลิกเคอร์ท (Likert) แต่ละข้อมีตัวเลือก 5 ระดับ โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้

5 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

4 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

3 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

1 คะแนน หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

3. นำผลจากการประเมินมาหาค่าเฉลี่ยตามเกณฑ์การประเมินแบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาจีนสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม เกณฑ์ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4 .50 - 5. 00 หมายถึง มีความเหมาะสมมากที่สุด

คะแนนเฉลี่ย 3. 50 - 4. 49 หมายถึง มีความเหมาะสมมาก

คะแนนเฉลี่ย 2. 50 - 3. 49 หมายถึง มีความเหมาะสมปานกลาง

คะแนนเฉลี่ย 1. 50 - 2. 49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อย

คะแนนเฉลี่ย 1. 00 - 1. 49 หมายถึง มีความเหมาะสมน้อยที่สุด

4. จากนั้นนำผลมาปรับปรุงแก้ไขตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

5. นำแบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาจีนที่แก้ไขแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความถูกต้องทั้งด้านโครงสร้างและเนื้อหาจากนั้นนำมาคำนวณ หาค่าความเหมาะสม (IOC)

6. ปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะการออกเสียงภาษาจีนตามข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ แล้วนำไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างตามขั้นตอนต่อไป

7. นำแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนที่ตรวจสอบและแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try Out) กับ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม จำนวน 25 คนเพื่อปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปใช้จริง

ผู้วิจัยได้เลือกรายการทดสอบการออกเสียง โดยแยกเป็น 3 กลุ่ม คือ

1. เสียงเสียงที่เกิดจากริมฝีปาก
2. เสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น
3. เสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. แจงรายละเอียดเกี่ยวกับการวิจัยให้กับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ในการขออนักศึกษาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ตลอดจนนัดหมายวัน และเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2. ศึกษารายละเอียดของอุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. เตรียมสถานที่ เครื่องมือ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 สถานที่ ได้แก่

3.1.1 ห้องปฏิบัติการ ตึก 37 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

มหาสารคาม

3.2 เครื่องมือ ได้แก่

3.2.1 แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน

3.2.2 โปรแกรม 正音万里行

4. นัดประชุมกลุ่มตัวอย่าง เพื่ออธิบายชี้แจงให้กลุ่มตัวอย่าง ถึงวัตถุประสงค์ของการ ศึกษาวิจัย และขั้นตอนวิธีการในการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยดำเนินการดังนี้

4.1 ชี้แจงกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเก็บรวบรวมข้อมูล

4.2 อธิบายรายละเอียด และสาธิตวิธีการทดสอบการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้

โปรแกรม 正音万里行 ให้กลุ่มตัวอย่างเข้าใจ

5. ดำเนินการให้กลุ่มตัวอย่างอ่านออกเสียงด้วยโปรแกรม 正音万里行

6. บันทึกผลลงในใบบันทึกข้อมูล แล้วรวบรวมมาเพื่อวิเคราะห์ข้อมูล

7. สรุปผลการวิจัย

4. สถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล

ห้องปฏิบัติการ ตึก 37 คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

5. การจัดทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบ มาวิเคราะห์ดังนี้

- ข้อมูลส่วนบุคคลวิเคราะห์ด้วยสถิติพรรณนา โดยใช้ค่าเฉลี่ยเลขคณิต และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)
- การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ด้วยวิธีการวิเคราะห์ การเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ย (Mean) ตัวแปรตาม คือ ระดับคะแนนการอ่านออกเสียงภาษาจีน
- การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ด้วยวิธีการวิเคราะห์ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Mean) ระดับคะแนนการอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ด้วยการทดสอบที (T-test)

6. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

โดยคำนวณจากสูตร ดังนี้

- ค่าคะแนนเฉลี่ยเลขคณิต (Mean)

$$\text{จากสูตร} \quad \bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ \bar{X} แทน คะแนนเฉลี่ย
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
 N แทน จำนวนนักศึกษา

- การหาความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

$$\text{จากสูตร} \quad SD = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ SD แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
 $\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนในกลุ่มทั้งหมด
 $\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวกำลังสอง
 N แทน จำนวนข้อมูล

3. การเปรียบเทียบก่อนเรียน และหลังเรียน โดยใช้ T-test dependent แบบกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน

จากสูตร
$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{N \sum D^2 - (\sum D)^2}{N-1}}}$$

$$df = n - 1$$

- เมื่อ
- t แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน t-distribution
 - D แทน ความแตกต่างของคะแนนแต่ละคู่
 - N แทน จำนวนคู่ของคะแนนหรือจำนวนนักศึกษา
 - $\sum D$ แทน ผลรวมทั้งหมดของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน
 - $\sum D^2$ แทน ผลรวมของกำลังสองของผลต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 โดยผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการพัฒนากิจกรรมการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียง และวัดผลจากโปรแกรม 正音万里行 จากนั้นนำมาวิเคราะห์และบันทึกผล

ตอนที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行

ตอนที่ 1 ผลการการพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน

โดยหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) ของคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนปรากฏผลดังตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนก่อนและหลังการใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีนเพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีน (จำแนกตามกลุ่มเสียง)

กลุ่มเสียง	คะแนนก่อนเรียน		คะแนนหลังเรียน	
	\bar{x}	S.D.	\bar{x}	S.D.
เสียงที่เกิดจากริมฝีปาก (45 คะแนน)	0.37	0.67	25.37	8.88
เสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น (15 คะแนน)	0.70	1.06	9.80	3.15
เสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น (15 คะแนน)	0.60	0.86	9.60	2.90
รวมเฉลี่ย	1.67	2.44	44.77	14.22

จากตารางที่ 1 แสดงให้เห็นว่านักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ สามารถอ่านออกเสียงพยัญชนะภาษาจีนได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น หลังจากการใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกภาษาจีน โดยมีคะแนนเฉลี่ยโดยรวมหลังการใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน คิดเป็นค่าเฉลี่ยเท่ากับ 44.77 (S.D. = 14.22) เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มเสียง พบว่า กลุ่มเสียงที่นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ อ่านออกเสียงได้จากมากไปหาน้อย มีดังนี้ กลุ่มเสียงที่เกิดจากริมฝีปากมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.37 (S.D. = 8.88) กลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 (S.D. = 3.15) และกลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.60 (S.D. = 2.90)

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行

ผู้วิจัยได้เปรียบเทียบทักษะการออกเสียงภาษาจีน โดยเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังการเรียน โดยการใช้โปรแกรม 正音万里行 เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีน ปรากฏผลดังตารางที่ 2 ถึงตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้โปรแกรม 正音万里行 กลุ่มเสียงที่เกิดจากริมฝีปาก

คะแนน	\bar{x}	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	0.37	0.67	- 16.318
หลังเรียน	25.37	8.88	

ตารางที่ 3 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้โปรแกรม 正音万里行 กลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น

คะแนน	\bar{x}	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	0.70	1.06	- 18.853
หลังเรียน	9.80	3.15	

ตารางที่ 4 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้โปรแกรม 正音万里行 กลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น

คะแนน	\bar{x}	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	0.60	0.86	- 20.241
หลังเรียน	9.60	2.90	

ตารางที่ 5 การเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้โปรแกรม 正音万里行 โดยรวม

คะแนน	\bar{x}	S.D.	t-test
ก่อนเรียน	1.67	2.44	- 19.116
หลังเรียน	44.77	14.22	

จากตารางที่ 5 พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มีทักษะการออกเสียงภาษาจีน โดยรวมหลังเรียน ($\bar{x} = 44.77$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 1.67$) แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มเสียง พบว่า กลุ่มเสียงที่เกิดจากริมฝีปากนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มีทักษะการออกเสียงภาษาจีนหลังเรียน ($\bar{x} = 25.37$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 0.37$) กลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มีทักษะการออกเสียงภาษาจีนหลังเรียน ($\bar{x} = 9.80$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 0.70$) และกลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มีทักษะการออกเสียงภาษาจีน (Lateral) หลังเรียน ($\bar{x} = 9.60$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 0.60$) โดยทั้งสามกลุ่มเสียงนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มีทักษะการออกเสียงภาษาจีนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行

กลุ่มเป้าหมาย

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีการศึกษา 2559 จำนวน 25 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ 1. โปรแกรม 正音万里行 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น

2. แบบฝึกการอ่านสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ข้อมูลที่ได้เก็บรวบรวม ได้แก่ 1. การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 1. เพื่อพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้การอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ด้วยวิธีการวิเคราะห์ การเปลี่ยนแปลงของค่าเฉลี่ย (Mean) ตัวแปรตาม คือ ระดับคะแนนการอ่านออกเสียงภาษาจีน

2. การวิเคราะห์ตามวัตถุประสงค์ ข้อที่ 2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 ด้วยวิธีการวิเคราะห์ เปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย (Mean) ระดับคะแนนการอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ด้วยการทดสอบที (T-test)

สรุปผลการศึกษาวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถสรุปผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้ดังนี้

1. จากการใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกภาษาจีน เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีน

ผลการพัฒนา พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ สามารถออกเสียงได้ถูกต้องหลังจากการใช้โปรแกรม 正音万里行 ประกอบแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน โดยคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ หลังใช้โปรแกรม 正音万里行 เท่ากับ 44.77 เมื่อพิจารณาเป็นรายกลุ่มเสียง พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ สามารถออกเสียงได้ถูกต้องในแต่ละกลุ่มเสียง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย ดังนี้ กลุ่มเสียงที่เกิดจากริมฝีปาก มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 25.37 กลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหน้าปลายลิ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.80 และกลุ่มเสียงที่เกิดจากด้านหลังปลายลิ้น มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 9.60

2. จากการเปรียบเทียบคะแนนโดยรวมก่อนเรียนและหลังเรียน ด้วยการใช้โปรแกรม 正音万里行 โดยการทดสอบค่าที่ (t-test) พบว่า คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน ($\bar{x} = 44.77$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 1.67$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ผลการศึกษา การอ่านออกเสียงภาษาจีน ก่อนเรียนกับหลังเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม โดยใช้โปรแกรม 正音万里行 มีประเด็นสำคัญนำมาอภิปรายผล ดังต่อไปนี้

จากการใช้โปรแกรม 正音万里行 เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีน พบว่า นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ สามารถออกเสียงได้ถูกต้องหลังจากการใช้โปรแกรม 正音万里行 โดยคะแนนเฉลี่ยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ หลังใช้โปรแกรม 正音万里行 เท่ากับ 44.77 และจากการเปรียบเทียบคะแนนโดยรวมก่อนเรียนและหลังเรียน การใช้โปรแกรม 正音万里行 ด้วยการทดสอบค่าที่ (t-test) พบว่า คะแนนของแบบทดสอบหลังเรียน ($\bar{x} = 44.77$) สูงกว่าก่อนเรียน ($\bar{x} = 1.67$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

กรณีดังกล่าวอธิบายได้ว่า เมื่อนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ ได้เรียนโดยใช้โปรแกรม 正音万里行 แล้ว นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มีความเข้าใจหลักในการออกเสียงมากยิ่งขึ้น รวมถึงได้ฝึกฝนการออกเสียงคำต่างๆ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ จึงออกเสียงได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ภูเบศ ไข่มุกข์ (2550) ที่ทำการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก้งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ ผลการวิจัย พบว่า หลังจากการใช้ชุดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำ โดยใช้กระบวนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แล้ว พบว่า นักเรียนสามารถออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษกลุ่มเสียงกึ่งเสียดแทรกได้ถูกต้อง ร้อยละ 89.33 เสียงเสียดแทรก ร้อยละ 88.00 และกลุ่มเสียงหยุดหรือกัก ร้อยละ 85.00 และผลการเปรียบเทียบคะแนนแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ ก่อนและหลังการใช้ชุดการเรียนรู้ พบว่า คะแนนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และชาฮิกา ปรีพูล (2547) ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดการเรียนการสอนกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศสำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการเรียนการสอนที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ 82.45/80.52 มีค่าดัชนีประสิทธิผล 0.62 และคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำข้อสอบหลังการเรียนสูงกว่าคะแนนก่อนเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สมหวัง แสงสุวานนท์ (2540) ที่ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษระหว่างใช้ชุดการเรียนการสอนและการสอนปกติ ผลการวิจัยพบว่า 1) ชุดการเรียนที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้มีประสิทธิภาพสูงกว่าระดับมาตรฐานที่ 83.31/83.12 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยใช้ชุดการเรียนสูงกว่าการสอนปกติ อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 นอกจากนี้ ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของสมใจ ธีระนันท์ (2544) ที่ได้ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการวิจัยพบว่า ชุดการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.40/95.65 สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่ตั้งไว้ และคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทดสอบหลังการเรียนด้วยแบบทดสอบภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสูงกว่าคะแนนก่อนเรียนอย่างมีระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ในการพัฒนาทักษะการออกเสียงภาษาจีน ผู้สอนควรเข้าใจกระบวนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการเรียน และการทำงานกิจกรรม มีความกล้าแสดงออกในการพูด และผู้สอนควรใช้คำศัพท์เพื่อพัฒนาทักษะการออกเสียงในบริบทของการสื่อสาร
2. การสร้างชุดการเรียนรู้ควรมีความร่วมมือกันระหว่างผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหา หลักสูตรการสอน หรือการผลิตสื่อ เพื่อสร้างโปรแกรม 正音万里行 ที่มีประสิทธิภาพสูงสุด

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาการพัฒนาทักษะทางภาษาจีนที่เป็นปัญหาในด้านอื่นๆ
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านออกเสียงภาษาจีนของนักศึกษาที่เรียนด้วยโปรแกรม 正音万里行 กับการเรียนรู้แบบอื่นๆ เพื่อนำผลมาปรับปรุงและพัฒนาการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพต่อไป
3. ควรมีการศึกษาถึงความพึงพอใจในการใช้โปรแกรม 正音万里行

บรรณานุกรม

- จ้าว หวน.(2002). การพัฒนามาตรฐานกลุ่มการเรียนรู้ภาษาจีนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในกลุ่มโรงเรียน
เทศบาลนครนครสวรรค์.วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต นครสวรรค์ :สถาบันราชภัฏนครสวรรค์
เหียนจิ่งเหวิน.เริ่มต้นเรียนจีน1.กรุงเทพ.ซีเอ็ดยูเคชั่น2551
- จิรนนท์ เมฆวงษ์. (2547). การพัฒนาความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษและความคงทนในการเรียนรู้
คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบโพนิกส์. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต วิชาการสอน ภาษาอังกฤษ
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ซุนย่งแซ่เตี่ยว.การสอนภาษาจีนในชั้นประถมศึกษา.บทความบนเว็บไซต์ของสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา
ศรีสะเกษ เขต1. <http://edinno.sisaketedu1.go.th/nineboard/view.php?id=61252>
(20 สิงหาคม 2009)
- ถนอมเพ็ญ ชูบัว.My first brain. 2554.การพัฒนาการอ่านออกเสียงการอ่านเพื่อความเข้าใจ ด้วยวิธีการสอน
แบบบูรณาการของเมอร์ดีอค (MIA)(ออนไลน์) สืบค้นจาก
http://www.myfirstbrain.com/teacher_view.aspx?ID=88808. 20 กรกฎาคม 2557
- เจียรชัย อิมวรมธ.พจนานุกรมจีน-ไทย.กรุงเทพ.ซีเอ็ดยูเคชั่น. 2551
- ภูเบต ไช้ชัยภูมิ. (2550). การพัฒนาทักษะการออกเสียงพยัญชนะท้ายคำภาษาอังกฤษของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านท่ามะไฟหวาน อำเภอแก่งคร้อ จังหวัดชัยภูมิ.ก้าวแรกกับ
ภาษาจีน.กรุงเทพ.เอ็มไอเอสซอฟต์แวร์เทค.
- ศิริพันธ์ ศรีวันยงค์. (2552). การพัฒนารูปแบบการเสริมสร้างทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สำหรับ
นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 - 3 ที่มีภาวะการอ่านบกพร่อง. ปริญญาการศึกษาดุขฎี บัณฑิต
สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- เหียน จิ่งเหวิน.เริ่มต้นเรียนจีน 1.กรุงเทพ.ซีเอ็ดยูเคชั่น. 2551
- หนังสือ HANYU JIAOCHENG เล่ม 1 (หลักสูตรสอนภาษาจีนแก่ชาวต่างชาติของมหาวิทยาลัยปักกิ่ง)
- หวัง เหว่ยหมิน. (2546). ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาจีนกลางแบบรวดเร็วตามวิธีของ HANYU
PINYIN. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร :รวมสาส์น.

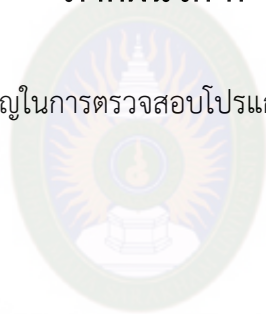

ภาคผนวก

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ก

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบโปรแกรม 正音万里行

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

รายนามผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบโปรแกรม 正音万里行

1. อาจารย์ ดร.บัณฑิตกัญจ ตั้งภากรณ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาจีน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง
2. อาจารย์ ดร. วรรัตน์ อนุสสัย ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ครูประจำการ โรงเรียนนาคนูนประชาสรรค์ อำเภอนาคนูน จังหวัดมหาสารคาม
3. อาจารย์ ดร.มนรัตน์ สินทร์ ผู้เชี่ยวชาญทางการสอนภาษาจีน
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาภาษาจีน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี
4. อาจารย์ ปราการ บุตรแก้ว ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาจีน
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง อาจารย์ประจำสาขาวิชาการสอนภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยภาษาต่างประเทศกวาง
สี สาธารณรัฐประชาชนจีน
5. อาจารย์ ดร.ทิวรัตน์ ประเสริฐสังข์ ผู้เชี่ยวชาญทางด้านเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์
ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง อาจารย์ประจำวิชาสาขาเทคโนโลยีและคอมพิวเตอร์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราช
ภัฏมหาสารคาม

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ข

รายละเอียดโปรแกรม 正音万里行

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

รายละเอียดโปรแกรม 正音万里行

โปรแกรม 正音万里行

หน้าแรกโปรแกรม 正音万里行

ฟังก์ชัน โปรแกรม 正音万里行

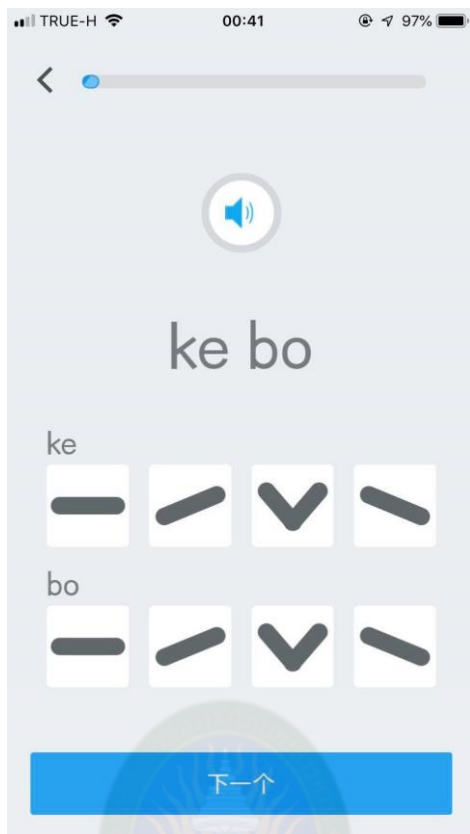
สระภาษาจีน ในโปรแกรม 正音万里行

แบบฝึกออกเสียงภาษาจีน ในโปรแกรม 正音万里行

พยัญชนะภาษาจีน ในโปรแกรม 正音万里行

วรรณยุกต์ภาษาจีน ในโปรแกรม 正音万里行

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ภาคผนวก ค

ตัวอย่างแบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน และเครื่องมือวัดการประเมินการอ่านออกเสียง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

แบบฝึกทักษะการอ่านออกเสียงภาษาจีน

1. b และ p

bǔpiào	pànbìan
bèipò	pǎobù
pǔbiàn	píbāo
bēnpǎo	píbèi
bāopiào	bíépǎo

2. m และ f

jìmò	fójiào
ménshuān	fǒuzé
mǔyǔ	chúfáng
mùdǔ	fǎlǜ
yǔmáo	fēncùn

3. z c และ s

Zìsī	cíxiáng	sāngcán
zìcí	cǐwài	sīsuǒ
zǐxì	cìzǐ	sūcuì
zázhì	cúnzài	sùcài
fùzé	cuòcí	sìsuì

4. zh ch และ sh

zhàoxiàng	chéngshú	shìchǎng
zhémó	chuǎnghuò	shūchū
zhízhào	chángchéng	shuòshì
zhōngyāng	chóuyuàn	shǒushù
zhùsù	chūshì	shàngshān

เครื่องมือวัดการประเมินการอ่านออกเสียง

การประเมิน	ระดับคุณภาพ		
	ระดับ 1	ระดับ 2	ระดับ 3
การออกเสียง	ออกเสียงไม่ถูกต้องตามหลัก	ออกเสียงได้ผิดบ้างเป็น บางคำ	ออกเสียงได้ดี มีความ ชัดเจน
ความถูกต้อง	ออกเสียงไม่คล่อง ออก เสียงผิดเกือบทุกคำ ไม่ สามารถพูดแก้ไขคำที่ผิด ได้	ออกเสียงได้ถูกต้อง ผิด บ้างเป็นบางคำ สามารถ แก้ไขคำที่ออกเสียงผิดได้	ออกเสียงได้ชัดเจน ถูกต้องทุกคำ

ช่วงคะแนน

6 คะแนน

4 – 5 คะแนน

2 – 3 คะแนน

0 – 1 คะแนน

ระดับคุณภาพ

ดีมาก

ปานกลาง

พอใช้

ปรับปรุง

มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
RAJABHAT MAHASARAKHAM UNIVERSITY

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	นางสาวศันสนีย์พร ภูพันธ์
ตำแหน่ง	อาจารย์
หน่วยงานที่สังกัด	สาขาวิชาการสอนภาษาจีน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2555	ศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
พ.ศ. 2558	สาขาวิชาการสอนภาษาจีนสำหรับชาวต่างชาติ มหาวิทยาลัยชนชาติกวางสี สาธารณรัฐประชาชนจีน

ประสบการณ์ด้านการวิจัยและเผยแพร่ผลงานวิจัย

พ.ศ. 2561	ผลของการใช้แผนการเรียนรู้แบบสื่อการสอน Kahoot ที่มีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาจีนของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาจีน ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. วารสารครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม ปีที่ 16 ฉบับที่ 1(30) มกราคม-มิถุนายน : หน้า 383-394.
-----------	---